

Hồi 12

Ích người hại mình

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Như vậy không được, trong trường hợp đó có người dùng sáu bảy thành hoặc có người chỉ muốn xuất bốn thành thôi thì sao? Vì thế cứ vận toàn lực là hơn cả.

Tới đó hướng sang Thanh Linh đạo cô chấp tay nói:

- Xin Thanh Linh tiên bối làm chứng cho, chọn ba vị trí để văn bối và hai vị tiên bối đây đứng chuẩn bị.

Thanh Linh đạo cô lúc này càng thấy thiếu niên này bên trong vẻ tiểu ngạo còn có sự lễ phép đáng trân trọng, cười nói:

- Bần ni xin vui lòng.

Rồi chỉ Thái Vân nói:

- Người hãy xác định giúp thiếu hiệp đi.

Thái Vân nghe lệnh cả mừng, mặt đỏ ửng lên chạy ngay tới, lấy trong túi ra sợi dây chấp tay thi lễ hai lão nhân rồi nói:

- Sợi dây này dài đúng một trượng, văn bối sẽ đo từ phải sang trái, cứ mười trượng thì khuyên một vòng tròn tạo thành ba vòng tròn thẳng hàng, Lâm thiếu hiệp sẽ đứng giữa còn hai vị tiên bối đứng hai bên. Nào xin hãy tự chọn.

Hai lão nhân gật đầu.

- Người cứ làm đi.

Khi đo đến gần Lâm Đoàn Nghĩa nàng chợt ngẩn lên khẽ nói:

- Huynh hãy cẩn thận đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng thấp giọng trả lời:

- Đa tạ cô nương quan tâm.

Cả hai đều thấy lòng rộn lên.

Chẳng bao lâu thì Thái Vân hoàn thành công việc của mình.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng vào vòng tròn chính giữa nói:

- Hai vị tiền bối chọn vị trí đi, chờ khi nào Thanh Linh tiền bối đếm từ một tới ba thì nhất tề phát chuông.

Thôi Ngoạ Long thấy chàng tỏ ung dung không chút sợ hãi như vậy lòng rất thán phục thở dài nói:

- Không phải rỗng thì chẳng dám quá giang. Xem ra hài tử này bản lĩnh không kém.

Rồi nhìn Điền Thiên Lại nói:

- Điền lão nhi chúng ta bắt đầu thôi.

Hai người bước tới đứng vào hai vòng tròn đối diện.

Thanh Linh đạo cô đứng cách Lâm Đoàn Nghĩa chừng hai trượng nói:

- Bần ni đành phải hoàn thành trách nhiệm được giao phó, chỉ hy vọng cả ba vị đều bình yên vô sự. Sau cuộc ấn chúng này bần ni phá lệ mời ba vị quá bộ ghé tham tộ am.

Ba người chấp tay cảm tạ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Xin Thanh Linh nhi tiền bối phát lệnh đi.

Năm thiếu nữ đều bước lại gần đứng sau Thanh Linh đạo cô mắt dồn cả vào Lâm Đoàn Nghĩa.

Cả năm người đặc biệt là Thái Vân rất lo lắng cho tính mạng của Lâm Đoàn Nghĩa.

Tuy họ có hy vọng Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại sẽ nhẹ tay để không hại đến tính mạng của chàng, nhưng thực ra hy vọng rất ít vì một khi đã đấu tất không nhượng bộ, vì đó là uy danh mà mỗi người đều coi trọng đâu dễ chịu bại trước đối phương?

Vì thế khi Thanh Linh đạo cô vừa mới điểm một thực hiện cả ha lão nhân đều vận nội công lên tới cực điểm làm y phục căng phồng lên.

Ngay cả Lâm Đoàn Nghĩa cũng vận Cửu Dã Thần Công tới mức hai thành công lực bố khắp toàn thân không còn vẻ ung dung như trước đây nữa.

Thanh Linh đạo cô nghĩ thầm:

- Tiểu tử đó đề ra phương pháp đấu này quả là tự mình tìm chết.

Ba ta đếm tiếp:

- Hai.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn bất động. Còn Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại từ từ đưa chưởng lên.

Không khí ở đấu trường rất căng thẳng.

Tuy chỉ là một cuộc ẩn chúng võ công nhưng có thể trả giá bằng sinh mạng của một người quả là điều bất công.

Nhưng chính Lâm Đoàn Nghĩa tự đề ra phương thức ấy còn trách ai được?

Tiếng đếm lại vang lên:

- Ba.

Nam thiếu nữ nghe âm thanh đó giống như tiếng phán quyết của tử thần đứng trơ ra như hoá đá.

Cùng lúc đấy ha luồng chưởng lực cực kỳ hung hãn lao ập tới Lâm Đoàn Nghĩa từ ha hướng khiến chàng nảy lên.

Quả đúng là 'dung tình thì đừng động thủ, đã động thủ thì chớ dung tình', hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm chỉ vì tranh nhau thú hạng, không chịu thua đối phương một bậc mà vận hết lực bình sinh phát chưởng vào người thiếu niên bất hạnh.

Lâm Đoàn Nghĩa không ngã nhưng không thấy cử động.

Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại đồng thanh nói:

- Hán chết rồi.

Dứt lời từ hai phía bổ tới.

Thanh Linh đạo cô cũng nhảy một bước tới gần.

Nam thiếu nữ định lao theo nhưng bị Điền Thiên Lại ngăn lại quát:

- Các người không được tiến tới gần.

Cùng tiếng quát là một luồng kinh lực đẩy lùi họ lại, ngay cả Thanh Linh đạo cô cũng bị đẩy lùi.

Bà ta trầm giọng hỏi:

- Vì sao Điền thí chủ ngăn bần đạo cứu người?

Điền Thiên Lại hừ một tiếng nói:

- Với chút bản lĩnh của ngươi mà cũng dám nó cứu người ư?

Thanh Linh đạo cô là chưởng môn nhân một phái, bị người ta coi thường trước mặt đệ tử thì làm sao chịu được?

Giận đến nổi mặt tái xanh vung tay đánh ra một chưởng.

Nguyên Điền Thiên Lại đã nhận ra Lâm Đoàn Nghĩa đang tự vận công trị thương, sợ mấy nữ nhân không biết sẽ hại tới tính mạng chàng nên xuất thủ ngăn cản không ngờ xảy ra sự hiểu lầm.

Thấy Thanh Linh đạo cô đánh ra lão vội hoá giải chưởng lực của đối phương rồi hỏi:

- Ngươi định cứu người bằng cách nào?

Vừa phát ra một chiêu bị Điền Thiên Lại dễ dàng hoá giải Thanh Linh đạo cô biết võ công mình kém xa đối phương, nay nghe hỏi câu đó thì ngăn người ra không biết trả lời làm sao.

Thái Vân xông tới quát to:

- Lão sao dám lăng mạ sư phụ ta?

Dứt lời rút kiếm phát ra một chiêu Thanh Long Sơ triển, mũi kiếm hoá thành năm vết hàn tinh điểm tới Điền Thiên Lại.

Thấy Thái Vân đâm kiếm tới Điền Thiên Lại lướt người ra xa hai trượng cười hô hô nói:

- Chẳng lẽ lão phu lại đi động thủ với ngươi?

Nhưng Thái Vân chưa chịu thôi thi triển Thanh Linh kiếm pháp tới độ kỳ tuyệt, buộc Điền Thiên Lại phải lùi liên tục.

Thanh Linh đạo cô thấy Thái Vân xuất thủ đánh Điền Thiên Lại trong bụng rất kinh nhưng sau lại thấy tình thế như vậy, tự nhủ:

- Cứ để Thái Vân ép lão ta một trận xem hẳn có xuất thủ đối phó không?

Nghĩ đoạn đặc ý ngắm nhìn ái đồ thi triển tuyệt học của mình đồng thời nghĩ cách cứu Lâm Đoàn Nghĩa.

Nhưng sau khi nhìn lại phía chàng thì bà ta vô cùng kinh hãi.

Nếu nói rằng thiếu niên đó đã bị chưởng lực của hai vị cao nhân tiền bối đánh chết thực hiện sao đến bây giờ vẫn chưa ngã xuống?

Mặt khác Thôi Ngoạ Long cũng tỏ ra rất quan tâm đến Lâm Đoàn Nghĩa vì sao lão đứng bên mà không có hành gì cứu giúp?

Trong lòng đầy nghi hoặc bà ta bước lại gần chàng.

Trong lúc đó vì bị Thái Vân truy bức quá Điền Thiên Lại tức quá phát tay làm thanh kiếm của đối phương bay vút lên không.

Ba vị sư thư của nàng và Hồng Phong Nương Tử thấy vậy quát lên một tiếng cùng rút kiếm xông vào.

Hồng Phong Nương Tử một mình đến Hồi Long Bang khiêu chiến, bản lĩnh không phải tầm thường lại có thêm Thanh Linh Tam Vân trợ chiến uy lực càng tăng gấp bội.

Điền Thiên Lại bị vây trong kiếm ảnh trùng trùng hừ một tiếng nói:

- Các ngươi muốn chết.

Dứt lời phát ra một chưởng.

Thanh Linh đạo cô thấy vậy kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi.

Lời chưa dứt đã lao tới vung chưởng nghênh tiếp chưởng lực của Điền Thiên Lại.

Chính lúc đó Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Tiền bối, không được.

Nhưng cả song phương đều đã phát chưởng làm sao ngăn được?

Chỉ chớp mắt chàng đã lao tới vung tay tiếp chưởng Điền Thiên Lại.

Hai chưởng vừa chạm nhau thì chưởng lực của Thanh Linh đạo cô cũng vừa đánh tới lưng Lâm Đoàn Nghĩa.

Bà ta thất kinh nhưng vẫn không kịp thu chiêu về nữa.

Bình một tiếng Lâm Đoàn Nghĩa bị đánh bật tới trước hai trượng.

Thanh Linh đạo cô liền tới hỏi:

- Thiếu hiệp có bị thương không?

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại lắc đầu đáp:

- Còn may tiền bồi thu chiều kịp nên không việc gì...

Thanh Linh đạo cô biết rằng chàng ta nói như vậy để giữ thể diện cho mình thôi thực tế thì bà ta đâu có thu chiều về kịp.

Nhưng chưởng lực của hai vị cao nhân còn chưa đánh chết nỗi thiếu niên này thì chưởng lực của bà thấm vào đâu?

Trong lòng càng cảm phục Thanh Linh đạo cô áy náy nói:

- Thiếu hiệp có ân với Thanh Linh phái chúng ta chẳng những đã chưa làm gì trả ơn trái lại...

Lâm Đoàn Nghĩa ngắt lời:

- Xin tiền bồi đừng nói thế...

Rồi quay sang Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại chấp tay cười nói:

- Hai vị tiền bồi quả nhiên công lực tương đương, tại hạ trúng mỗi người một chưởng mà không phân định nổi bên nào thắng.

Hai lão nhân cười thái độ có phần ngượng nghịu.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt loé lên một ý nghĩ nhìn Thanh Linh đạo cô nói:

- Chẳng hay tiền bồi có thể giúp cho một việc được không?

Thanh Linh đạo cô gật đầu:

- Thiếu hiệp cứ nói, làm gì được giúp người bản ni cũng sẽ gắng sức.

Lâm Đoàn Nghĩa lấy ra đoạn Long đầu trượng bị gãy nói:

- Văn bồi muốn nhờ tiền bồi cử một vị thư thư mang cái này đưa cho một người...

Thanh Linh đạo cô hỏi:

- Đưa cho ai vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài đáp:

- Đây vốn là cây long đầu trượng của Long Oải Bà Bà, vị này đã bị bọn người trong Quỷ Quốc Thập Hùng dùng một loại chưởng âm độc giống như Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng đánh chết. Lúc lâm tử Long Oải Bà Bà phó thác cho văn bồi mang đoạn long đầu trượng bị gãy này đến Lao Sơn đưa cho nữ đệ tử của bà ấy, dặn cô ta đến tìm Tinh Âm Thần Ni học võ nghệ để báo thù cho sư phụ. Lẽ ra văn bồi phải tự tay đem đến nhưng vừa rồi đã phát hiện ra tung tích của cừu nhân, nay muốn truy tìm đến cùng nên mới dám phiền đến lão tiền bồi.

Thanh Linh đạo cô đồng ý ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa còn dặn dò thêm cách thức đến Lao Sơn tìm người theo lời dặn của Long Oải Bà Bà nói rõ ra, sau đó chấp tay nói:

- Đa tạ tiền bồi giúp đỡ vãn bồi xin cáo từ.

Dứt lời lướt người ra ngoài sơn cốc.

Thái Vân chợt kêu lên:

- Xem dáng giống như huynh ấy đã bị thương.

Cả mấy người nhìn theo, quả nhiên thấy dáng đi của Lâm Đoàn Nghĩa hơi chao đảo không được bình thường.

Thanh Linh đạo cô nói:

- Hải tử này quả là ương bướng nhưng rất tốt. Chúng ta đuổi theo bắt nó phải trị thương thôi.

Cả bọn liền thi triển khinh công đuổi theo.

Nhưng chạy một hơi đến hai chục dặm vẫn không sao đuổi kịp Lâm Đoàn Nghĩa, tới một khu rừng thì không thấy dấu vết chàng đâu nữa.

Điền Thiên Lại dừng lại nói:

- Có lẽ hẳn tìm một chỗ hoang vắng nào đó trị thương, chúng ta có đuổi theo cũng không tìm được đâu.

Thôi Ngoạ Long trừng mắt nói:

- Mọi việc đều do lão quái người mà ra cả, ai bảo tranh làm gì cái thứ vị hai mươi mốt hai mươi hai chứ? Nếu không thiếu niên võ công đã đến mức xuất thần nhập hoá đó làm sao mà bị thương dưới chưởng lực của người?

Điền Thiên Lại mắng lại:

- Lão thất phu người có kém gì ta chứ?

Hai lão nhân tuy vẫn còn tranh chấp nhau nhưng đối với Lâm Đoàn Nghĩa thì đã tâm phục khẩu phục, ngoài ra thái độ của họ cũng không còn gay gắt như trước nữa.

Qua một con suối Thôi Ngoạ Long chợt chỉ tay nói:

- Đền lão đệ xem kia.

Điền Thiên Lại nhìn theo tay chỉ thấy trên bãi cỏ có vết máu, nhíu mày nói:

- Thôi lão đệ, không chừng Lâm thiếu hiệp thổ huyết ra đang trị thương ở gần đây cũng nên.

Thôi Ngoạ Long gật đầu liền chia nhau tìm kiếm.

Hai vị cao nhân tiền bối quyết không nhường nhau, ngay cả lúc hoà hợp ai cũng muốn gọi đối phương là lão đệ.

Thanh Linh đạo cô và năm thiếu nữ khinh công kém hơn một lúc sau mới đến.

Họ cũng phát hiện ra dấu máu liền tản ra tìm kiếm.

Tìm suốt một canh giờ mà không thấy Lâm Đoàn Nghĩa đâu, sáu người lại nhập làm một với hai lão tiền bối.

Điền Thiên Lại nói:

- Trong khu rừng này tìm kỹ rồi, chúng ta hãy sang ngọn núi phía trước tìm xem.

Cả tám người lại kéo nhau đi.

Họ đâu biết rằng Lâm Đoàn Nghĩa đang ngồi trị thương trên một cành cây rậm rạp gần đó, cười thầm sự sơ suất của mấy vị tiền bối.

Chàng vốn đã bị chưởng lực của Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại đánh bị thương, khi đang trị thương chưa xong thấy Điền Thiên Lại xuất thủ đánh bốn thiếu nữ, biết Thanh Linh đạo cô xuất thủ giải cứu sẽ rất nguy hiểm, nên chàng hoá giải chưởng lực vạn cân của vị tiền bối này.

Sau cú đối chưởng chàng lại còn bị thêm một chưởng của Thanh Linh đạo cô nên mới bị thương.

Nhưng lúc đó chàng phải nén nhịn mà đi vì để Thanh Linh đạo cô biết mình bị thương tất bà ta quyết giữ chàng lại chữa trị như thế sẽ mất thời gian truy tìm địch nhân.

Không chỉ thế Dục Long Phùng Duệ vừa chạy khỏi đó nhất định sẽ gọi thêm đồng đảng tới trả thù, ở đó trị thương rất nguy hiểm.

Bởi thế lúc chàng làm như không có việc gì sau khi nhờ Thanh Linh đạo cô nhận lời chuyển giúp đoạn long đầu trượng liền thi triển Cửu Dã Thần Công nhanh chóng rời khỏi hiện trường tìm chỗ trị thương.

Khi vừa tới khu rừng, vì thi triển Cửu Dã Thần Công để thoát sự truy đuổi nên mới ói ra một bãi máu.

Sau đó chốc lát thì hai vị tiền bối cũng vừa đuổi đến.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng nhị lão là do hảo ý với mình nhưng không phải lúc nào sự hảo tâm của người khác cũng mang đến kết quả tốt, mới tìm một cành cây kín đáo để trị thương.

Sau khi sư đồ Thanh Linh đạo cô và hai vị tiền bối đi khỏi một lúc, Lâm Đoàn Nghĩa đang vận công chữa thương thì nghe tiếng nói:

- Sư thúc, quả nhiên ở đây có dấu máu như thế hai tên đó cùng bọn đạo cô đang đi tìm tiểu tử kia. Chúng ta cũng tìm xem.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra giọng nói của Dục Long Phùng Duệ trong lòng rất kinh hãi.

Lúc này mà chúng phát hiện được thì chỉ có con đường chết mà thôi, đâu còn khả năng giao chiến nữa.

Mặc dù vậy chàng vẫn lấy kim tiền và kim kiếm ra cầm tay tự nhủ:

- Dù bị thương nhưng với những binh khí này ít ra cũng lấy mạng được một tên.

Nhưng muốn thi triển Ngũ Hành Kim Kiếm để lấy được mạng một cao thủ như Dục Long Phùng Duệ thì phải vận Cửu Dã Thần Công ít ra là phải tám chín thành. Bây giờ may mắn cũng chỉ vận được vài thành thì làm sao đủ để giết một cao thủ như Dục Long Phùng Duệ lại còn thêm sư thúc của hấn nữa?

May rằng sau khi Dục Long Phùng Duệ đề xuất ý kiến tên sư thúc của hấn nói:

- Nếu người cho rằng tên tiểu tử đó ở trong rừng nhỏ bằng bàn tay này vì sao bọn kia tìm không thấy?

Phùng Duệ cười đáp:

- Chỉ e tên họ Lâm đó cố tình tránh bọn kia, nếu chúng ta không thừa cơ hấn bị thương mà trừ đi sau này hậu họa sẽ không ít đâu.

Người kia cười hô hô đáp:

- Người cho rằng tên tiểu tử đó được mấy thanh Ngũ Hành Kim Kiếm của Phương lão quái trong tay là có thể mặc sức tung hoành hay sao? Nên biết rằng trong đời bất kỳ vật gì cũng đều có khắc tinh, Ngũ Hành Kim Kiếm cũng không ngoại lệ.

Phùng Duệ hỏi:

- Võ nghệ của tên họ Lâm đó không thể xem thường, lão nhị, lão tứ lão lục ba người liền thủ mà không địch nổi một chưởng của hấn. Lão lục tận mắt nhìn thấy tiểu tử đó thì

triển Ngũ Hành Kim Kiếm giết mất lão tứ về kể lại nhưng lão đại không chịu tin. Mãi đến khi tận mắt nhìn thấy mới tin...

Tên được Phùng Duệ xưng sư thúc hừ một tiếng nói:

- Thôi được, người muốn tìm giết tên đó cũng không khó chỉ cần thi triển một chút Âm Phách Suu Hồn là được.

Lâm Đoàn Nghĩa tự hỏi:

- Âm Phách Suu Hồn là loại võ học gì?

Chợt cảm thấy có một loại âm thanh đập vào mang tai như ngàn mũi kim chọc vào nhúc buốt, đến nỗi chàng suýt kêu thét lên.

Lâm Đoàn Nghĩa đành tận lực đề khí vận Cửu Dã Thần Công nạp vào đan điền, cắt hai mảnh áo nhét vào tai nhắm mắt hành công loại trừ hết tạp niệm.

Xem ra Cửu Dã Thần Công chống lại Âm Phách Suu Hồn rất hữu hiệu vì không còn cảm giác thứ âm thanh đó vang vào tai nhúc buốt nữa.

Chợt thấy có gì xẹt ngang qua trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa mở mắt ra nhìn thì thấy mấy con chim rơi xuống đất như trúng phải tên.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nhủ thầm:

- Âm Phách Suu Hồn thật lợi hại.

Nhưng qua đó chàng phát hiện ra rằng Cửu Dã Thần Công có khả năng đề kháng được ma âm lợi hại này, trong lòng rất cao hứng tự nhủ:

- Sau này thiếu gia nhất định sẽ tìm các người trả thù cho tất cả chim chóc trong rừng này bị các người sát hại.

Không còn nghe thấy tiếng của hai tên ma đầu nữa, chắc chúng đã đi xa.

Mối hiểm họa đã qua Lâm Đoàn Nghĩa tiếp tục vận công trị thương suốt ngày hôm đó cho tới sáng hôm sau thì cơ thể hoàn toàn bình phục.

Chàng rời khỏi cành cây nhặt mấy con chim bị Âm Phách Suu Hồn giết chết nằm la liệt, nhóm lửa nướng ăn.

Bây giờ có thể tiếp tục truy tìm cừu nhân, mục tiêu trước mắt là Dục Long Phùng Duệ và tên sư thúc của hắn.

Theo lời Phùng Duệ thì hấn cũng là một tên trong Quỷ Quốc Thập Hùng, còn lão đại tất là tên giả bộ gù lưng đã lấy mất bọc đựng đầu lâu của chàng hôm trước.

Nghĩ rằng có thể chúng sẽ tìm đến Thanh Linh đạo cô để báo thù, Lâm Đoàn Nghĩa rất lo lắng quyết định quay trở lại đồng thời hỏi xem bà ta đã cho người mang long đầu trượng đến Lao Sơn chưa.

Chỉ vài khắc sau chàng đã tới ngọn tuyết phong hôm trước đã giao chiến với Dục Long Phùng Duệ.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Hôm trước khi hai vị tiền bối đấu với nhau Thanh Linh đạo cô có mời mọi người ghé thăm bốn am, chắc không xa nơi này.

Đưa mắt nhìn chàng chợt thấy trên sườn đồi phía nam cách chừng ba bốn mươi dặm có khói bốc lên.

Dự cảm bất thường chàng liền lao tới đó.

Quả nhiên đó là một ngôi am khá lớn nhưng đã bị thiêu rụi, lửa đã tàn nhưng đây đó khói vẫn bốc lên âm ỉ.

Như vậy cuộc hoả hoạn chỉ mới xảy ra sáng nay thôi.

Tin chắc rằng đây là bốn địa của Thanh Linh phái Lâm Đoàn Nghĩa liền chạy vào xem xét.

Chàng lập tức trông thấy mấy ngôi mộ mới đắp ở hậu am vợi vàng lao bổ tới xem.

Có bốn ngôi mộ trên mộ chí khắc:

Thanh Linh đạo cô Cao Diệu Huyền chi mộ.

Thanh Linh Tử Vân chi mộ.

Tỳ nữ phái Thanh Linh chi mộ.

Nhị lão quái vật chi mộ.

Đọc xong những bia mộ đó Lâm Đoàn Nghĩa đứng sững ra nghiêng răng nói:

- Chính là hai tên ma đầu đã gây nên vụ thảm sát này, nhất định thiếu gia sẽ băm nát thân các ngươi.

Đứng đờ ra một lúc như pho tượng hầu như mất đi mọi cảm giác cuối cùng Lâm Đoàn Nghĩa dần dần tỉnh trí lại bắt đầu quan sát và suy nghĩ.

Chàng lập tức tự hỏi:

- Ai đã chôn cất và lập bia mộ? Căn cứ vào hiện trường thì vụ thảm án xảy ra chưa lâu, lửa đã tắt nhưng than còn đó chúng tỏ am vừa bị phóng hoả snág nay, như vậy hung thủ đã đi khỏi chưa lâu, khó có khả năng người trong am hoặc bằng hữu của nạn nhân chôn cất và lập bia mộ.

Hơn nữa căn cứ vào mấy chữ nhị lão quái vật chi mộ cũng tỏ ra là chính hung thủ làm việc này.

Nhưng ở đây lại nảy sinh hai vấn đề.

Để giết được hai vi Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại, chỉ có hạng Quỷ Quốc Thập Hùng liên thủ mới làm được nhưng bọn này đã không cho thu nhật tử thi có lý đầu chúng tự tay chôn cất?

Mặt khác khi giao thủ chẳng lẽ chúng không biết danh hiệu của đối phương?

Hồng Phong Nương Tử còn Mi Hồng chưa tách khỏi bọn họ, vậy thì mộ cô ta đâu?

Người lập bia dùng chưởng lực đập vỡ một tảng đá để lấy bia, đá có chưởng lực kinh nhân như vậy sao không dùng Kim cương chỉ để khắc bia mà phải dùng kiếm?

Càng nghĩ chàng càng thấy nhiều nghi vấn định quật mộ lên để kiểm tra xem nhưng lại không muốn quấy rầy vong hồn họ nên lại thôi.

Cuối cùng chàng nghiêng răng nói:

- Lại thêm một vụ thảm án nữa, các ngươi nhất định phải trả giá gấp trăm lần.

Nếu Thanh Linh đạo cô và Thanh Linh Tứ Vân đều đã bị giết chết tất đã để lại đoạn long đầu trượng của Long Oải Bà Bà.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức tìm khắp nơi trong đồng tro tàn nhưng không nhận ra vết tích của đoạn long đầu trượng đâu.

Dù có cháy đoạn long đầu trượng vẫn còn những vật được khảm vào không bị cháy chúng tỏ không có đoạn long đầu trượng ở hiện trường, chẳng những thế mà còn không phát hiện bất kỳ một thứ binh khí nào.

Chẳng lẽ binh khí đã được chôn theo người?

Nếu hung thủ chôn xác thì làm sao chúng có thiện chí như vậy?

Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu Lâm Đoàn Nghĩa:

- Nếu bọn ác ma kia đưa đoạn long đầu trượng đến Lao Sơn lừa An Kỳ cô nương thì hậu quả sẽ khó lường.

Nghĩ thế chàng lập tức rời khỏi hiện trường nhằm hướng Lao Sơn thi triển kinh công thượng thừa mà chạy.

Chiều hôm đó chàng ghé vào một tiểu trấn ăn lót dạ.

Trấn không lớn chỉ độ hai trăm hộ dân, vài ngôi phạn điểm, cả trấn cũng chỉ có vài ngôi nhà trọ tồi tàn.

Mới vào trấn Lâm Đoàn Nghĩa chợt thấy người nào cũng chăm chú nhìn mình, nhìn xuống người mới biết y phục bị chuồng lỵ đánh rách mấy chỗ to, đổ mặt tự nhủ:

- Hông thật, chẳng trách người ta cảm thấy kỳ quặc là phải.

Nghĩ đến bản thân Lâm Đoàn Nghĩa lại thấy xót xa nghĩ thầm:

- Sau lần bốn trang bị thảm biến mình hề gặp ai đều gây tai họa cho họ, đầu tiên là Long Oải Bà Bà, Tề Đông Nhị Tẩu sau đó tới Thạch sư thúc, Thần Châu Nhất Cái còn bây giờ tới Thanh Linh đạo cô, Thanh Linh Tú Vân và hai lão tiên bối cũng chính do gặp mình mà thảm tử.

Chàng quyết định rằng trừ trường hợp bắt buộc mình sẽ không làm liên lụy đến ai nữa đồng thời cũng cố không để lộ ra phạn để mọi người khỏi chú ý.

Lâm Đoàn Nghĩa quay ra khỏi trấn vào một khu rừng vắng thay y phục rồi vòng sang một cửa khác vào trấn tìm đến một khách điểm thuê phòng trước rồi mới đến phạn điểm dùng bữa.

Lúc đó thì trời vừa tối.

Trong điểm chỉ có ba lão nhân chừng năm sáu mươi tuổi ngồi cùng bàn vừa ăn uống vừa nói chuyện.

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa bước vào một tên tiểu nhị chạy đến niềm nở đón tiếp.

Lâm Đoàn Nghĩa chọn một bàn bên cửa sổ ngồi xuống.

Tên tiểu nhị hỏi:

- Thiếu gia dùng món gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiểu nhị ca cho một đĩa cơm canh là được.

- Thiếu gia không uống rượu sao?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu.

Tên tiểu nhị nài nỉ:

- Sao thiếu gia không uống thử vài chén? Tiểu điếm tuy nhỏ nhưng rượu rất ngon, ngay cả các cô nương cũng uống mà.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Nếu vậy thì cho một bình nhỏ.

Tên tiểu nhị mỉm cười chạy đi.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mắt nhìn sang ba lão nhân, chợt thấy lão ngồi đối diện bận hoàng y chăm chú nhìn mình.

Vì thời gian qua gặp ai cũng mang hoạ tới cho họ nên chàng không muốn quen biết thêm người nào nữa, vội nhìn tránh đi.

Một lúc sau tên tiểu nhị mang com rượu tới.

Ấm gần xong bữa Lâm Đoàn Nghĩa chỉ uống có một chén rượu.

Khi chàng buông đũa định gọi tên tiểu nhị đến trả tiền thì hoàng y lão nhân ngồi đối diện chợt rời ghế đứng lên tiến lại gần hỏi:

- Công tử họ gì có thể cho lão hủ biết không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiểu khả họ Lâm.

Lão nhân hỏi ngay:

- Tên là Lâm Đoàn Nghĩa đúng không?

Chàng thấy trong lòng rúng động nhưng lại lắc đầu đáp:

- Không tiểu khả tên Công Tuyền, chắc lão trượng nhận lầm người rồi.

Hoàng y lão nhân cười nói:

- Lão hủ không nhầm đâu, hiền điệt có thể cải được tên nhưng làm sao cải được diện mạo? Bên tai hiền điệt có hai nốt son nhỏ lẫn sao được?

Lâm Đoàn Nghĩa cười kinh hãi.

Chàng rất ghét việc giả danh dối tính nhưng vừa qua do mình mà quá nhiều người gặp hoạ nên bất đắc dĩ chàng phải giấu tên mình.

Liền nói:

- Tiểu khả chưa gặp lão trượng bao giờ, tên là do phụ mẫu đặt tiểu khả sao dám cãi? Còn diện mạo và dấu vết thì người giống nhau cũng là chuyện thường...

Lão nhân thấy chàng nhất quyết phủ nhận tuy thế vẫn chưa tin lời chàng nghiêm mặt nói:

- Nếu công tử có ẩn tình gì thì hãy cứ nói ra với chúng ta, lão hủ là Thiên Phong Chương Hoàng Kim Độ...

Lão lại chỉ sang hai lão nhân khác ở bàn mình giới thiệu:

- Vị bạn thanh y là lão nhị Thiên Lô Chương Hoàng Phủ Hạo, vị còn lại là Thiên Bao Chương Hoa Thiên Lý. Xin hỏi lệnh tôn có phải là Kim Dao Lâm Vĩ không?

Lâm Đoàn Nghĩa sớm nghe nói đến uy danh hiển hách của ba vị huynh đệ Ngô Thiên Tam Lão này.

Có lần ba người tới làm khách ở Tùng Vân Sơn Trang được phụ thân chàng đón tiếp rất trọng thị nhưng quá lâu chàng không nhớ, bây giờ nghe nhắc mới nhớ ra.

Nghe đối phương gọi lại chuyện phụ thân mặt chàng chột sa sầm xuống mắt đỏ hoe nhưng vẫn cứ lo rằng sẽ mang hoạ đến cho đối phương vẫn kiên trì phủ nhận:

- Tiểu khả chỉ là một thư sinh nên không biết Kim Dao Lâm Vĩ là ai, chắc lão trượng nhận nhầm người rồi.

Hoàng Kim Độ vẫn đứng nhìn chàng trầm nghĩ:

- Thiếu niên này chỉ chút nữa là khóc chúng tớ đang đau lòng vì phụ thân bị thảm tử. Như vậy mình đã nhận lầm vì sao nó vẫn nhất mực không nhận.

Biết rằng tất có ẩn tình lão đành gật đầu nói:

- Có lẽ lão hủ nhìn lầm thật, nhưng quả thật công tử rất giống vị nghĩa đệ đệ đó. Xin công tử thứ lỗi vì đã làm phiền.

Nói xong chấp tay chào rồi trở lại bàn.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng đứng lên hành lễ xong ngồi xuống trong lòng thấy áy náy khó chịu.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>